

Sygn. akt I C 248/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sek. sąd. Joanna Kaczyńska

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w G.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od A. P. na rzecz Skarbu Państwa – Zakładu Karnego w G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 zł. /sto czterdzieści siedem złotych 60/100 / tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, którą nakazuje wypłacić na rzecz adw. M. K. z Kasy Sądu Rejonowego w Łęczycy;
4. nie obciąża powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt I C 248/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 listopada 2014 roku, powód A. P. wystąpił z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa – Zakładowi Karnemu w G. o zasądzenie kwoty 20.000 złotych tytułem odszkodowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że maju 2014 roku, podczas pełnionej służby funkcjonariusz ZK J. Z. (1) użył wobec powoda słów powszechnie uznanych za obraźliwe / pozew k. 3 /.

Wraz z pozwem powód, złożył wniosek o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości. /wniosek – k. 2, oświadczenie – k. 8-9/.

Postanowieniem z dnia 23 grudnia 2014 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy zwolnił powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości / postanowienie k. 12/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 stycznia 2015 roku pozwany Skarb Państwa – Zakład Karny w G., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości, oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych / odpowiedź na pozew k. 17-19/.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2015 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy ustanowił dla powoda pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata / postanowienie – k. 62/.

W toku postępowania, pełnomocnik powoda popierał powództwo sformułowane jak w pozwie.

Pełnomocnik pozwanego wnosił jak dotychczas / protokół rozprawy – k. 130/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód odbywał w Zakładzie Karnym w G. karę pozbawienia wolności w okresie od 19 marca do 22 października 2014 roku w warunkach zakładu karnego półotwartego / bezsporne/.

Świadek J. Z. (1) pełnił obowiązki wychowawcy powoda A. P. / bezsporne /.

Od skazanych, którzy byli zakwaterowani w celi powoda świadek J. Z. otrzymał informacje, iż powód usiłuje wyłudzić opłatę za korespondencję. Powód zadeklarował wychowawcy, że zamierza wysłać list urzędowy do swojego obrońcy. List sporządzony przez powoda był adresowany na adres pełnomocnika mającego rzekomo siedzibę w L.. J. Z. (1) na liście Okręgowej Izby Adwokackiej w W. ustalił, że osoba o podanych na korespondencji danych nie figuruje na liście.

Po dokonaniu ustaleń świadek wezwał powoda, aby poinformować go o poczynionych ustaleniach. Z początku powód zaprzeczał, aby korespondencja którą zamierzał przesłać kierowana była do osoby prywatnej. Następnie po poinformowaniu go przez świadka o poczynionych ustaleniach świadek przyznał, że skierował list do osoby prywatnej.

Powód zażądał od świadka zwrotu korespondencji. Świadek J. Z. poinformował powoda, że za powyższe zachowanie skieruje wniosek o wymierzenie powodowi kary dyscyplinarnej.

Rozmowa pomiędzy powodem i świadkiem odbywała się w dyżurce oddziałowego. Przy rozmowie obecny był oddziałowy D. N. (1). Podczas rozmowy J. Z. (1) nie wypowiedział słów obraźliwych pod adresem powoda / zez. św. D. N. (1) k. 94v i J. Z. k.95 /.

W dniu 13 czerwca 2014 roku, powód A. P. złożył do Centralnego Zarządu Służby Więziennej skargę podnosząc, że w dniu 26 maja 2014 roku, w dyżurce oddziałowego, wychowawca działu penitencjarnego J. Z. (1) w obecności innego funkcjonariusza – oddziałowego działu ochrony, użył w stosunku do niego słów wulgarnych jak na karcie 20. Nadto w skardze powód podniósł, że został niesłusznie posądzony przez wychowawcę o próbę wyłudzenia od administracji Z.K znaczka pocztowego na korespondencję do Kancelarii Adwokackiej. Powód twierdził, że przy okazji tej próby wychowawca miał zarzucać mu, że w rzeczywistości dopuścił się nielegalnej transakcji z innym osadzonym i w ten sposób dążył do sfinalizowania sprawy/ kserokopia skargi k. 20/.

Wezwany do sprecyzowania skargi powód wskazał, że w dniu 26 maja 2014 roku, wychowawca działu penitencjarnego J. Z. (1) w obecności innego funkcjonariusza wyzwał go słowami obelżywymi / notatka k. 21/.

W dniu 26 maja 2014 roku, wychowawca powoda złożył wniosek o ukaranie dyscyplinarne powoda za próbę wprowadzenia w błąd administracji ZK w celu wysłania na koszt Z.K. korespondencji prywatnej, za co został ukarany przez zastępcę dyrektora Z.K. naganą w dniu 27 maja 2014 roku / bezsporne, wniosek k. 27/.

W dniu 8 lipca 2014 roku powód złożył na ręce inspektora ds. organizacyjno-prawnych ZK w G. oświadczenie o niepodtrzymywaniu zarzutów zawartych w skargach z dnia 26.06.2014 r. oraz z dnia 27.05.2014r. które przekazano do (...) w Ł.

/ pismo k. 31/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, które nie budziły wątpliwości, co do prawdziwości, ani rzetelności ich sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Czyniąc ustalenia w przedmiotowej sprawie, Sąd oparł się na koherentnych i wzajemnie niesprzecznych zeznaniach świadków D. N. (2) i J. Z. (1). Zeznania świadków pod względem ich prawdziwości nie budzą wątpliwości. Zeznania

przywołanych świadków wzajemnie się potwierdzają, uzupełniają i tworzą logiczną całość. Przedmiotowe zeznania są szczerze i w ocenie Sądu nie mogą być wynikiem zмовы, bądź też przykładem jednostronnego i wybiórczego ujmowania i opisywania zdarzenia. Zeznania świadków w pełni korespondują z dowodami dokumentarnymi zgromadzonymi w sprawie.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda A. P. co do podanych przez niego faktów dotyczących użycia w stosunku do niego słów wulgarnych jak na karcie 20 przez funkcjonariusza Z.K. J. Z. (1). Zeznania te są tendencyjne nieobiektywne i nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zeznania te pozostają bowiem w jaskrawej sprzeczności z treścią pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznaniami świadków J. Z. i D. N. z których wynika, iż wobec powoda nie zostały użyte słowa wulgarne przez wychowawcę. Na ocenę zeznań powoda pod względem ich prawdziwości wpływa również fakt, że powód w dniu 8 lipca 2014 roku, powód złożył oświadczenie o niepodtrzymywaniu zarzutów zawartych w skardze z dnia 27.05.2014 r. Labilna postawa powoda nie pozwala ocenić zeznań powoda jako wiarygodnego materiału dowodowego.

Z powyższych względów zeznania powoda jako niewiarygodne należało pominąć przy ustaleniu stanu faktycznego w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest bezzasadne albowiem powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika - adwokata nie udowodnił, mimo że taki obowiązek na nim spoczywał z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., że miały miejsce fakty skutkujące powstaniem szkody uzasadniającej przyznanie powodowi jakiejś sumy tytułem zadośćuczynienia i, że właściwą jest kwota w wysokości przez powoda żądanej.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził tez przedstawionych w uzasadnieniu pozwu.

Wobec powyższego, Sąd oddalił powództwo, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. Sąd uczynił tak na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. oraz art. 448 k.c., uznając, że nie miało miejsca zachowanie, które powód opisuje w pozwie i które w konsekwencji można by ocenić jako naruszające któreś z dóbr osobistych powoda.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

Sąd orzekł o kosztach procesu działając na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., jak w punkcie drugim sentencji wyroku. Powód przegrał proces albowiem jego żądanie zostało oddalone. Pozwany był reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, który w terminie wskazanym w art. 109 § 1 k.p.c., bo w odpowiedzi na pozew, wnosił o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Przepis art. 98 k.p.c. stanowi o tym, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Tymi kosztami w przedmiotowym przypadku jest stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego pozwanego reprezentowanego przez pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalona w oparciu o wartość przedmiotu sporu w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Na podstawie § 2¹ i § 2¹. 3 oraz § 10 pkt 25 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 147,60 zł tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

W pozostałej części o kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. uwzględniając iż powód nie posiada żadnego majątku, oraz żadnych dochodów a nadto aktualnie przebywa w zakładzie karnym co przesądza iż nie ma on faktycznych możliwości poniesienia kosztów sądowych.